

І кожна квіточка – неначебто сестра,
Тваринка кожна – і моя родина,
Така буденна істина й проста:
Оця земля, оцей весь світ – єдине!

Ми всі рідня – по тілу і по крові,
Це створено, щоб вічно так було,
Щоб трави розстилися шовкові,
Щоб із глибин забило джерело.

І щоб дитина, що прийшла у світ,
Ледь-ледь узрівши зорі світанкові,
Зустріла сонце, весен первоцвіт,
І серденько розкрила для любові!

МОЛИТВА

Ніхто не вчив молитися мене.
До Бога – зась! Казали, що немає.
Та не родився той, кого мене
Те непросте, що серце відкриває.

Оті слова – на всі часи і дні:
Про вічність, про любов, про грішну душу.
Один Господь суддя і пан мені –
Поки живу, за всіх молитись мушу.

Свою молитву ледве шепочу:
«Дай, Боже, сили тим, що ще не впали,
У храмі Совісті поставити свічу, –
Щоб душі заблукалі світло мали!»

